

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 5To/121/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120010312
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 01. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Štefan Novák, LL.M.
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2021:6120010312.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Štefana Nováka, LL.M a sudcov Mgr. Jána Bednára a JUDr. Bc. Viktora Marka, PhD., v trestnej veci obžalovaného O. C., pre zločin sexuálneho násillia podľa § 200 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona a iné, na verejnom zasadnutí konanom dňa 12. januára 2021 o odvolaní obžalovaného O. C. proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 1T/30/2020 zo dňa 25. septembra 2020 takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. e), ods. 3 Tr. por. sa z r u š u j e rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica, sp. zn. 1T/30/2020 zo dňa 25.09.2020 vo výroku o uloženom treste.

Rozhodujúc sám, podľa § 322 ods. 3 Tr. por.

o d s u d z u j e

obžalovaného O. C., nar. XX.XX.XXXX v K. K., trvale bytom K. K., ul. A. č. XX, t. č. vo väzbe ÚVV a ÚVTOS Banská Bystrica podľa § 200 ods. 2 Tr. zák. s poukazom na ust. § 36 písm. j) Tr. zák., § 37 písm. h) Tr. zák., § 38 ods. 2 Tr. zák., § 41 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 7 (sedem) rokov.

Podľa § 48 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák. sa na výkon uloženého trestu zaraďuje do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom strázenia.

o d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 1T/30/2020 zo dňa 25. septembra 2020 bol obžalovaný O. C. uznaný vinným v bode 1/ pre pokračovací zločin sexuálneho zneužívania podľa § 201 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na ustanovenie § 138 písm. b) Trestného zákona a pokračovací prečin ohrozovania mravnej výchovy mládeže podľa § 211 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, v bode 2/ pre pokračovací zločin sexuálneho násillia podľa § 200 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona s poukazom na ustanovenie § 139 ods. 1 písm. a) Trestného zákona a pokračovací prečin ohrozovania mravnej výchovy mládeže podľa § 211 ods. 1 písm. a) Trestného zákona., na tom skutkovom základe, že

1/ v období od 14. júna 2015 do 19. marca 2016, spravidla vo večerných, resp. nočných hodinách, najskôr cez víkendy a neskôr aj cez týždne a víkendy aj trikrát do týždňa v K. K. na ul. C. č. X v byte na XX. poschodí obytného domu opakovane, niekedy aj viackrát za sebou vykonal súlož a orálny styk s maloletou T.K., narodenou 20.03.2001, ktorá prespávala v jeho domácnosti, s čím maloletá súhlasila, pričom mal vedomosť, že táto nedovršila fyzický vek 15 rokov, čím ju ako maloletú osobu v dôsledku nadmernej sexuálnej aktivity z jeho strany zvädzal k nemravnostiam, ktoré u maloletej viedli

k pohlavnému životu, ktorý požíva u osôb, ktoré nedovŕšili plnoletosť podľa platnej legislatívy právnu ochranu,

2/ v období od 14. júna 2015 do septembra 2016 vo večerných resp. nočných hodinách v K. K. na ul. C. č. X v byte na XX. poschodí obytného domu dvakrát, a to raz pred dovŕšením 15. roku veku a raz po dovŕšení 15. roku veku prinútil maloletú T.K., nar. 20.032001 k análnemu styku tak, že proti jej vôli vyjadrenej slovnou, keď ležali spoločne na posteli na boku ju zovrel odzadu silno rukami, aby sa nemohla hýbať a následne jej vnikol pohlavným údom do análneho otvoru, pričom maloletá stratila vôľu brániť sa, plakala a prosila ho, aby prestal, na čo obvinený nereagoval, pričom mal vedomosť, že ide o maloletú osobu, ktorú v dôsledku takejto sexuálnej aktivity z jeho strany zvädzal k nemravnostiam, ktoré u maloletej viedli k pohlavnému životu, ktorý požíva u osôb, ktoré nedovŕšili plnoletosť podľa platnej legislatívy právnu ochranu.

Za to bol obžalovaný O. C. odsúdený podľa § 200 ods. 2 Trestného zákona s poukazom na § 36 písm. j) Trestného zákona, § 37 písm. h) Trestného zákona, § 38 ods. 2 Trestného zákona, § 41 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 9 (deväť) rokov nepodmienečne. Podľa § 48 ods. 4 Trestného zákona na výkon uloženého trestu ho súd zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

Proti tomuto rozsudku podal dňa 29.9.2020 odvolanie obžalovaný O. C., ktoré dodatočne dňa 16.11.2020 písomne odôvodnil prostredníctvom svojho obhajcu. V odôvodnení podaného odvolania, ktoré smerovalo do výroku o vine a treste uviedol, že zo skutkov, pre ktoré bol rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica odsúdený sa cíti byť aj naďalej nevinný, pritom poukázal, že toto jeho tvrdenie je konzistentné od počiatku trestného stíhania až doteraz. Nestotožňuje sa s odsudzujúcim rozsudkom ako aj s konaním, ktoré rozsudku predchádzalo, nakoľko je toho názoru, že prvostupňový súd sa vôbec nevysporiadal s námietkami obhajoby, či už pri vykonávaní dôkazov výsluchmi svedkov, ako aj vecnými argumentmi spochybňujúcimi neprocesne vykonané dôkazy na podklade, ktorých boli vypracované znalecké posudky. Naopak prvostupňový súd odôvodnil svoje rozhodnutie o vine výhradne na podklade nepriamych dôkazov a to výsluchom svedkov, ktorí ako sami uviedli mali informácie výhradne sprostredkované s komunikácie na sociálnych sieťach a z výsluchov, na ktorých sa zúčastnili. Výpovede jeho synov O., L., C. a svedka Q. I. považoval súd za tendenčné napriek tomu, že jedine oni boli priami svedkovia, ktorý s ním bývali v spoločnej domácnosti a vedeli sa relevantne vyjadriť k nepravdivým tvrdeniam poškodenej O. Timea Kvašayová bola v čase, keď sa mali stať skutky, pre ktoré bol odsúdený, preukázateľne priateľkou jeho syna Lukáša Kandru, ktorý to uvádzal vo výpovediach v prípravnom konaní ako aj v konaní pred súdom. To bol jediný dôvod, pre ktorý poškodená prespávala na adrese jeho trvalého pobytu. Túto skutočnosť zhodne potvrdili všetci traja jeho synovia ako aj svedkyňa Q. Heroldová priamo na hlavnom pojednávaní. Taktiež všetci títo svedkovia potvrdili, že poškodená k nemu prejavovala náklonnosť, o ktorú nestál a jej prítomnosť vo svojom dome toleroval len z dôvodu, že bola priateľka syna L.. Ďalej poukázal, že poškodená po viac ako piatich rokoch, od údajného spáchania skutkov sexuálneho násillia a sexuálneho zneužívania nepodala trestné oznámenie, ako sa mylne interpretuje v uznesení o vznesení obvinenia ako aj v obžalobe. Obrátila so žiadosťou o pomoc u bývalej kamarátky Q. I., kde zase zo sociálnych sietí nadobudla podozrenie, že táto môže byť jeho priateľkou. Výsluchom svedka Q. I. na hlavnom pojednávaní sa preukázal opak. Táto pod prísahou uviedla, že medzi nimi nedošlo k pohlavnému styku a fotografie, ktoré OČTK prostredníctvom znalca extrahovali z jeho mobilu vyhotovila ona. K osobnostného profilu poškodenej uviedol, že podľa jeho názoru má sklony k teatralnosti, fabuláciám a účelovému prispôsobovaniu si skutočnosti. Skutočnosť, že poškodená mala sústavne klamať v rozhodnej dobe všetky svoje kamarátky, ako aj vlastnú matku o svojom priateľovi, ktorým bol jeho syn L. C., po tak dlhú dobu bola potvrdená, ako svedkyňami vo výsluchoch v prípravnom konaní ako i v konaní pred súdom, ako aj matkou poškodenej V. C.. Za takmer päť rokov, od kedy sa mal skutok stať nepodala poškodená trestné oznámenie. Za celý ten čas nepodala trestné oznámenie ani matka poškodenej svedkyňa V. C., ktorej sa mala poškodená priznať. Taktiež poukázal, že poškodená nikdy nebola na akomkoľvek lekárskom vyšetrení, resp. neexistuje jediný zákonný relevantný dôkaz, že by bola obeťou zločinu sexuálneho násillia. Túto ničím nepodloženú právnu kvalifikáciu namieta už od počiatku, avšak napriek námietkam a bez akéhokoľvek preukázania násillia s jeho strany bol v bode 2/ napadnutého rozsudku odsúdený za zločin sexuálneho násillia. V ďalšom uviedol, že svedeckú výpoveď svedkyne Z. W. považuje za účelovú a tendenčnú za účelom pomsty voči jeho osobe. Táto svedkyňa je zároveň poškodená v trestnom konaní vedenom OR PZ Banská Bystrica, kde mu bolo vznesené obvinenie avšak toto bolo na podklade

jeho sťažnosti prokuratúrou zrušené. Poškodená v kontakte s poškodenou v rozhodnom období vôbec nebola. Je to jeho bývalá priateľka pred obdobia viac ako piatich rokov, ktorá neuniesla ich rozchod a spolu s poškodenou bola podľa jeho názoru priamo iniciátorom kriminalizovania jeho osoby. Obdobne tak považuje za účelovú a tendenčnú výpoveď svedkyne M. P., s ktorou má poškodená blízky vzťah. Namíeta, že v priebehu hlavných pojednávanií sa súd nijakým spôsobom neoboznámil s obsahom znaleckého posudku vypracovaným B. T. P. I., znalca z odboru Kriminalistika, ktorý extrahoval fotografie a textové správy zo zaistených mobilných telefónov zn. Iphone 6plus a Huawei. V prípade, že by súd tento dôležitý dôkaz riadne a procesné vykonal bolo by súdu zrejmé, že na explicitných fotografiách nie je poškodená E. C. ale svedkyňa Q. I., čo sama táto svedkyňa potvrdila vo svojej výpovedi na hlavnom pojednávaní. Taktiež namíeta nezákonnosť dôkazu, a to vypracovaného znaleckého posudku O. M. K., znalca z odboru Psychológia, ktorý má preukazovať hodnovernosť výpovede poškodenej E. C.. Znalecký posudok vznikol na základe neprocesných úkonov, najmä výsluchov poškodenej zo dňa 16.12.2019 a 18.12.2019 bez účasti obhajcu vtedy obvineného a úradných záznamov, ktorých čítanie sám súd odmietol vykonať na hlavnom pojednávaní dňa 24.09.2020. Záverom uviedol, že cieľom odvolania je tiež upozorniť odvolací súd na nedostatky a nezrovnalosti vo vykonaných dôkazoch na hlavnom pojednávaní, ako i na chyby prípravného konania v procese zabezpečenia dôkazov, ktoré súd vo fáze konania pred prvostupňovým súdom neodstránil, pričom súd vykonal na hlavnom pojednávaní aj dôkazy, ktoré sú dotknuté svojou nezákonnosťou, čím svojím konaním, resp. nekonaním porušil právo obžalovaného na kontradiktórny súdny proces, a teda spravodlivý súdny proces, pričom prvostupňový súd nesprávne zistil skutkový stav veci, výsledkom čoho je nesprávne rozhodnutie o vine a treste. Navrhol, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok v zmysle § 321 ods. 1 písm. a), písm. b), písm. c), písm. d) Trestného poriadku a prvostupňovému súdu vec vrátil na nové prejednanie a rozhodnutie vo veci. Alternatívne v zmysle § 322 ods. 3 Trestného poriadku sám rozhodol rešpektujúc zásadu „ultima ratio“ nakoľko vykonaním dokazovaním tak v prípravnom konaní, ako aj v konaní pred súdom nebola jeho vina preukázaná dostatočne a bez zbytočných pochybností a v plnom rozsahu ho oslobodil spod podanej obžaloby podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku, pretože nebolo dokázané, že sa stali skutky, pre ktoré je stíhaný. Pokiaľ by odvolací súd dospel k záveru, že vo veci nie je dôvod na jeho oslobodenie spod obžaloby, prípadne, že vo veci neexistuje ani dôvod na zrušenie napadnutého rozsudku vo výroku o vine a nie je dôvod ani na vrátenie veci súdu prvého stupňa na nové rozhodnutie, tak žiada odvolací súd, aby zrušil výrok o uloženom treste a aby sám vo veci rozhodol tak, že mu uloží miernejší trest s prihliadnutím na tú skutočnosť, že sa naho hľadá ako by doposiaľ nebol trestaný.

Obhajca obžalovaného na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu zotrval na dôvodoch podaného odvolania a ďalej uviedol, že pokiaľ ide o dokazovanie, tak ako v prípravnom konaní tak aj v konaní pred súdom prvého stupňa nebolo bez pochyb dokázané, že skutky sa stali tak, ako sú uvedené v napadnutom rozsudku. Má zato, že prokurátor neuniesol dôkazné bremeno, čo sa týka sexuálneho násillia, pretože v tomto smere neboli predložené žiadne lekárske správy, z ktorých by tieto skutočnosti vyplynuli. V tomto prípade je potrebné aplikovať zásadu „in dubio pro reo“ v pochybnostiach v prospech páchatel'a a obžalovaného oslobodiť spod obžaloby v celom rozsahu. Alternatívne navrhol, aby odvolací súd zväžil uloženie miernejšieho trestu, keďže na obžalovaného sa hľadá, akoby nebol súdne trestaný a uložil mu trest na samej dolnej hranici trestnej sadzby a pre výkon trestu ho zaradil do ústavu s minimálnym stupňom strázenia.

Zástupca krajského prokurátora na verejnom zasadnutí uviedol, že považuje napadnutý rozsudok za zákonný a správny a navrhol odvolanie obžalovaného podľa § 319 Tr. por. ako nedôvodné zamietnuť.

Obžalovaný na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu vyslovil súhlas s návrhom svojho obhajcu.

Podľa § 317 ods. 1 Tr. por. ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Krajský súd postupom uvedeným v citovanom ustanovení zistil, že odvolanie proti rozsudku okresného súdu podala procesná strana na to oprávnená, proti výrokom, proti ktorým odvolanie podať mohla a urobila tak v lehote ustanovenej v zákone, pričom odvolanie obžalovaného O. C. je čiastočne dôvodné, a to do výroku o treste.

Úvodom odvolací súd konštatuje, že napadnutý rozsudok tak, ako bol písomne vyhotovený, spĺňa kritéria obsiahnuté v ustanovení § 168 ods. 1 Tr. por. Z jeho dôvodov je totiž zrejme, ktoré skutočnosti vzal súd za preukázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a akými úvahami sa riadil pri vyhodnotení vykonaných dôkazov. Z jeho obsahu je tiež zrejme, ako sa vysporiadal s konkrétnou obhajobou obžalovaného a akými právnymi úvahami sa riadil, keď posudzoval preukázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení Trestného zákona. V tejto súvislosti treba uviesť, že súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia dostatočným spôsobom vysvetlil, k akým zisteniam došiel na základe konkrétnych vykonaných dôkazov, ako tieto dôkazy hodnotil. Závery súdu prvého stupňa, ktoré v smere skutkových zistení z týchto dôkazov vyvodil, považuje odvolací súd za logické a zodpovedajúce vykonaným dôkazom. Na rozdiel od obhajoby odvolací súd dospel k záveru, že súd prvého stupňa postupoval v prerokúvanej veci tak, aby bol náležite zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na svoje rozhodnutie. Taktiež zistil, že všetky dôkazy v prerokúvanej veci o ktoré súd oprel svoje rozhodnutie boli získané zákonným spôsobom a súd prvého stupňa ich hodnotil jednotlivo aj v ich súhrne podľa svojho vnútorného presvedčenia, založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu tak, ako mu to ukladá ustanovenie § 2 ods. 12 Tr. por.

Odvolací súd, s ohľadom na skutkové zistenia obsiahnuté vo výrokovvej časti rozsudku súdu prvého stupňa, ako sú popísané, vrátane príslušného odôvodnenia napadaného rozsudku a k nemu nadväzujúceho obsahu spisového materiálu zistil, že obecné kritéria vymedzujúce zavinenie obžalovaného boli naplnené, pričom súd prvého stupňa sa s nimi vyrovnal a odvolací súd ich akceptuje.

Krajský súd pripomína, že dôvody odvolanie obžalovaného sú v skutkových zisteniach totožné s obsahom jeho obhajoby na hlavnom pojednávaní pred prvostupňovým súdom, v tejto súvislosti krajský súd poukazuje na to, že jeho povinnosť odôvodňovať rozhodnutie nemôže byť ponímaná v takom zmysle, že je potrebné vysporiadať sa s každým argumentom odvolateľa, ale môže sa odvolací súd pri potvrdzovaní prvostupňového rozsudku v princípe obmedziť na prevzatie odôvodnenia súdu nižšieho stupňa, čo vyplýva aj z doterajšej judikatúry, či už Ústavného súdu SR alebo Európskeho súdu pre ľudské práva, a to za situácie, keď napadnutý rozsudok tak, ako bol písomne vyhotovený, spĺňa kritéria obsiahnuté v ustanovení § 168 ods. 1 Tr. por. V tomto smere odvolací súd preto poukazuje na dôvody rozsudku okresného súdu s ktorými sa stotožnil.

Krajský súd dodáva, že z vykonaného dokazovania súdom prvého stupňa vyplýva, že obžalovaný O. C. v období 14. júna 2015 do septembra 2016 skutočne konal takým spôsobom ako je to popísané v oboch skutkových vetách napadnutého rozsudku.

K samotným skutkovým zisteniam krajský súd konštatuje, že v prejednávacom prípade boli produkované dve skupiny dôkazov, ktoré si navzájom odporovali. Z vykonaného dokazovania súdom prvého stupňa je zistiteľné, že obžalovaný O. C. na hlavnom pojednávaní vyhlásil, že je nevinný a vo svojej výpovedi poprel spáchanie žalovaných skutkov. Na svoju obhajobu uvádzal, že v inkriminovanom období poškodená E. C. bola priateľkou jeho syna L. C., ktorý to uvádzal vo výpovediach v prípravnom konaní ako aj v konaní pred súdom, pričom tieto skutočnosti vyplývajú aj z výpovedí jeho synov O. C., C. C. a svedkyne Q. I.. Zo spáchanej trestnej činnosti je však obžalovaný usvedčovaný výpoveďou poškodenej E. C., ktorá detailne opísala akým spôsobom obžalovaný voči nej konal.

Odvolací súd pripomína, že na preukázanie viny obžalovaného, súhrn priamych a nepriamych dôkazov musí tvoriť logickú, ničím nenarušovanú sústavu navzájom sa dopĺňujúcich dôkazov, ktorá vo svojom celku nielen spoľahlivo preukazuje všetky okolnosti žalovaného skutku a usvedčuje z jeho spáchania obžalovaného, ale súčasne vylučuje možnosť akéhokoľvek iného záveru. Výrok o vine môže byť založený teda len na takých dôkazoch, ktoré celkom vylučujú pochybnosť, že sa stal skutok, ktorý je predmetom trestného stíhania. To platí tým skôr, keď v prejednávacom prípade existujú dve skupiny dôkazov, ktoré si navzájom odporujú a súd svoje rozhodnutie musí oprieť o vierohodnosť jednej alebo druhej skupiny dôkazov.

Pri hodnotení vierohodnosti výpovedí obžalovaného a poškodenej odvolací súd vychádzal aj z výpovedí ďalších svedkov. V tejto súvislosti konštatuje, že výpoveď poškodenej je nepriamo potvrdzovaná výpoveďou svedkyne M. P., spolužiačky a spolubyvajúcej poškodenej zo stredoškolského internátu, ktorá vypovedala o skutkoch tak, ako jej ich opísala poškodená, ktorá sa poškodenej zverila so svojím

vzťahom s obžalovaným. Podrobne opísala „zážitky“, ako aj priebeh vzťahu medzi obžalovaným a poškodenou. Výpoveď poškodenej je potvrdená výpoveďami aj ďalších nepriamych svedkov. Vzťah obžalovaného s poškodenou potvrdili aj bývalé spolužiačky a kamarátky poškodenej, G. Z. a K. Y., ako aj svedkyňa M. K.. Vierohodnosť výpovede poškodenej o priebehu vzťahu poškodenej s obžalovaným nepriamo potvrdila aj svedkyňa Z. W., bývalá priateľka obžalovaného, ktorej vzťah s obžalovaným mal obdobný priebeh.

Vierohodnosť poškodenej potvrdila znaleckým posudkom znalkyňa O.. M. K., z odboru Psychológia. V posudku konštatovala, že u poškodenej neboli zistené žiadne faktory, ktoré by znižovali všeobecnú vierohodnosť jej výpovede ako znížený intelekt, ťažkosti s pamäťou, deficit v integrite osobnosti alebo patologické prvky v jej štruktúre. Neboli u nej zistené motivačné faktory, resp. osobnostné profily z výpovede, na základe ktorých by bolo možné usudzovať zníženie špecifickej vierohodnosti. Naopak, motivácia riešiť situáciu aj napriek pretrvávajúcim subjektívnym ťažkostiam skôr zvyšuje jej špecifickú vierohodnosť. Túto zvyšujú aj faktory časové i priestorové zasadenie do deja, orientácia v slede udalostí podľa významných zapamätateľných medzníkov, reprodukcia komunikácie s obžalovaným, hodnotenie vlastného vnútorného prežívania a premýšľania nad opisovanými situáciami.

Námietky obžalovaného k znaleckému posudku vypracovaného znalkyňou O.. M. K., z odboru Psychológia, považuje odvolací súd za neopodstatnené. Znalkyňa bola v prípravnom konaní opakovane vypočutá po vypracovaní posudku a bol jej predložený aj prepis výsluchu poškodenej E. C. z 18.3.2020 a keď bola vypočutá dňa 30.3.2020 mala už k dispozícii prepis výsluchu poškodenej, pričom pri výsluchu bol prítomný aj obhajca obžalovaného, ktorý mal možnosť jej kľásť otázky. Odvolací súd uzatvára, že znalkyňa mala k dispozícii zákonne získané dôkazy pri vpracovaní posudku resp. pri jeho doplnení. Znalkyňa bola taktiež vypočutá aj na hlavnom pojednávaní a to kontradiktórnym spôsobom, preto v tomto smere odvolací súd považuje argumentáciu obhajoby za irelevantnú.

Čo sa týka námietok obžalovaného k výsluchu poškodenej v prípravnom konaní, ako maloletej osoby (ktorú je potrebné považovať za obzvlášť zraniteľnú obeť), táto síce bola v počiatočnom štádiu trestného konania vypočutá bez možnosti, aby jej mohol položiť otázky obžalovaný, avšak v poslednom prípade bola vypočutá už za prítomnosti obhajcu obžalovaného, ktorý mal možnosť kľásť otázky poškodenej, teda nemožno sa stotožniť s námietkou obžalovaného, že boli v tomto smere porušené jeho práva. Pokiaľ sa obžalovaný domáhal výsluchu poškodenej aj na hlavnom pojednávaní a súd jeho návrhu nevyhovel, odvolací súd konštatuje, že súd prvého stupňa nepochybil ani v tomto prípade, keďže zo stanoviska trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 7. decembra 2009, sp. zn. Tpj 63/2009 (publikované v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR 4/2010) jednoznačne vyplýva, že výnimku z kontradiktórneho postupu predstavujú aj výpovede svedkov mladších ako 15 rokov, bez ohľadu na to či ide o svedka poškodeného alebo len o svedka, teda nevyžaduje sa splnenie podmienok uvedených v § 263 Trestného poriadku v konaní pred súdom, ak ide o čítanie zápisnice o výsluchu svedka mladšieho ako 15 rokov. Krajský súd uzatvára, že postup súdu prvého stupňa neodporuje ani čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Pokiaľ ide o osobu obžalovaného zo znaleckého posudku vypracovaného znalcom M.. B. Vongrejom, z odboru Zdravotníctvo a farmácia, odvetvie Psychiatria, vyplýva, že u obžalovaného nebola zistená žiadna duševná porucha v pravom zmysle slova - psychóza. V čase spáchania skutku boli u neho zachované rozpoznávacie ako aj ovládacie schopnosti. Obžalovaný je abnormne štruktúrovaná osobnosť, hlavne s rysmi psychosexuálnej nezrelosti a nezdržanlivosti, ktorá si nevyžaduje liečbu. Ide u neho o náhrážkové sexuálne správanie osobnosti psychosexuálne nezrelej, nedeviatného charakteru, ktorá nemala vplyv na jeho ovládacie a rozpoznávacie schopnosti. Jeho pobyt na slobode nemožno považovať za nebezpečný. Motiváciu inkriminovaného činu nemožno hodnotiť ako chorobnú.

Odvolací súd sa stotožnil s právnou kvalifikáciou skutkov, keď súd prvého stupňa po právnej stránke správne posúdil konanie obžalovaného v bode 1/ ako pokračovací zločin sexuálneho zneužívania podľa § 201 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na ustanovenie § 138 písm. b) Trestného zákona a pokračovací prečin ohrozovania mravnej výchovy mládeže podľa § 211 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, v bode 2/ ako pokračovací zločin sexuálneho násillia podľa § 200 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona s poukazom na ustanovenie § 139 ods. 1 písm. a) Trestného zákona a pokračovací prečin ohrozovania mravnej výchovy mládeže podľa § 211 ods. 1 písm. a) Trestného zákona.

Odvolačný súd ďalej preskúmaval výrok o treste a zistil, že súd prvého stupňa pri ukladaní trestu dostatočne neprihliadol na všetky zásady významné pre ukládanie trestov a na účel trestu tak, ako vyplývajú z ustanovenia § 34 Trestného zákona, čo malo za následok, že uložený trest je neprimerane prísny, preto výrok o uloženom treste zrušil a rozhodol o treste sám.

K osobe obžalovaného bolo zistené, že sa na neho hľadí ako by nebol odsúdený. V mieste trvalého bydliska neboli zistené výhrady voči jeho správaniu. V Ústrednej evidencii priestupkov MV SR má deväť záznamov o spáchaní priestupkov za porušenie pravidiel v cestnej premávke.

Odvolačný súd v súvislosti s úvahami o druhu a výmere trestu prihliadol na všetky významné skutočnosti, ktoré sú potrebné pre správnu individualizáciu trestu. Pričom vychádzal z účelu trestu. Podľa § 34 ods. 1 Tr. zák., trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou. Podľa § 38 ods. 2 Tr. zák. pri určovaní druhu trestu a jeho výmery musí súd prihliadnuť na pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich okolností a priťažujúcich okolností. Odvolačný súd u obžalovaného zistil jednu poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. j) Trestného zákona, pretože pred spáchaním trestného činu, a to v období posledných 23 rokov viedol riadny život a jednu priťažujúcu okolnosť v zmysle § 37 písm. h) Trestného zákona, a to spáchanie viac trestných činov. Keďže obžalovaný spáchal viac trestných činov, tak v takom prípade podľa § 41 ods. 1 Trestného zákona, ak súd odsudzuje páchatel'a za dva alebo viac trestných činov, uloží mu úhrnný trest podľa toho zákonného ustanovenia, ktoré sa vzťahuje na trestný čin z nich najprísnejšie trestný. Podľa § 41 ods. 2 Trestného zákona, ak súd ukladá úhrnný trest odňatia slobody za dva alebo viac úmyselných trestných činov, z ktorých aspoň jeden je zločinom, spáchaných dvoma alebo viacerými skutkami, zvyšuje sa horná hranica trestnej sadzby odňatia slobody trestného činu z nich najprísnejšie trestného o jednu tretinu.

V prípade obžalovaného O. C. druh a výmera trestu boli stanovené zákonným ustanovením § 200 ods. 2 Trestného zákona vzťahujúcim sa na najprísnejšie trestný čin umožňujúcim obžalovanému uložiť trest odňatia slobody vo výmere na sedem až pätnásť rokov. Použitím zásady v zmysle § 41 ods. 2 Tr. zák. bolo potrebné trestnú sadzbu upraviť na 7 rokov až 17 rokov a 8 mesiacov. Podľa názoru odvolacieho súdu, účelu trestu bude možné dosiahnuť aj trestom odňatia slobody kratšieho trvania, ako mu uložil okresný súd, a to trestom odňatia slobody na spodnej hranici trestnej sadzby v trvaní siedmich rokov. Pritom vychádzal z ustanovenia § 34 ods. 3 Tr. zákona podľa ktorého, trest má postihovať iba páchatel'a, tak aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby. V tejto súvislosti odvolací súd nemohol opomenúť, že obžalovaný má tri deti, pričom má vyživovaciu povinnosť voči maloletému synovi, ako aj rešpektujúc právo dieťaťa na výchovu a starostlivosť zo strany obidvoch rodičov, preto dlhodobý výkon trestu odňatia slobody by bol na ujmu detí obžalovaného. Odvolací súd taktiež prihliadol, že od spáchania trestnej činnosti uplynula už dlhšia doba, a to štyri roky a štyri mesiace. V neposlednom rade odvolací súd prihliadol aj na závery znalca M. B. Z., keď znalec u obžalovaného zistil, že v jeho prípade ide o náhražkové sexuálne správanie osobnosti psychosexuálne nezrelej, nedeviantného charakteru, pričom jeho pobyt na slobode nemožno považovať nebezpečný. Na základe týchto okolností, teda osobných pomerov obžalovaného, a po zhodnotení všetkých skutočností, ktoré majú význam pri určovaní druhu trestu a jeho výmery dospel odvolací súd k záveru, že z hľadiska individuálnej aj generálnej prevencie je primeraný a zákonu zodpovedajúci trest odňatia slobody v trvaní sedem rokov. Keďže obžalovaný v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu nebol vo výkone trestu odňatia slobody, odvolací súd ho zaradil podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. pre výkon trestu do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

S poukazom na zhora rozvedené dôvody senát krajského súdu rozhodol, tak ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.